

та „а“ въ нейното динамично състояние, това значи, да натоварите единъ свой познатъ съ нѣщо. Ако той е вашъ приятель и го обичате, ще го натоварите съ любовь; ако не е вашъ приятель, ще го натоварите съ умраза. Въ първия случай товарътъ има съдържание. Приятельтъ ви е натоваренъ съ злато. Въ втория случай товарътъ нѣма съдържание. Вие сте натоварили своя познатъ съ пѣсѣкъ. Кажете ли, че не обичате нѣкого, вие трѣбва да очаквате и васъ да не обичатъ. Въпрѣки това, вие искате всички хора да ви обичатъ. Докато не се научишъ да обичашъ, и тебе нѣма да обичатъ. Обичатъ ли те хората, и ти ще ги обичашъ. Следователно, докато не обичашъ, и другитѣ нѣма да се научатъ да обичатъ. И докато хората не те обичатъ, и ти нѣма да се научишъ да обичашъ. Хората се учатъ да обичатъ въ взаимната любовь едни къмъ други. Първо Богъ ни обича, за да ни научи, какъ да обичаме. Едновременно съ това и ние трѣбва да обичаме Бога, за да се научимъ, какъ да обичаме. Следователно, да обича човѣкъ нѣкого, това значи, да обича себе си. Може ли човѣкъ да не обича себе си? Понѣкога човѣкъ дохожда до положение да не се обича, но тогава той свършва съ самоубийство. Всички самоубийства се дължатъ на факта, че човѣкъ е престаналъ да обича себе си.

Сега се явява въпросътъ: предѣлна ли е любовта, или непредѣлна, т. е. гранична ли е,